

“Els terroristes no podrien emportar-se ni un pany de rifle”

Senyor president, el Pakistan és un brou de cultiu per al terrorisme i al-Qaida vol enderrocar el vostre govern i apoderar-se de les armes nuclears del país. El Pakistan és el país més perillós del món?

—Això és una exageració. Però no negue que al-Qaida opera al país. Duen a terme operacions terroristes en àrees tribals, són els autors intel·lectuals d'aquests atemptats suïcides. Tot això és veritat, però una cosa és certa: els fanàtics mai no podran apoderar-se del Pakistan. Senzillament, no és possible. No són ni tan forts militarment per a derrotar el nostre exèrcit, amb 500.000 soldats, ni políticament —i no tenen cap possibilitat de guanyar unes eleccions. Són massa febles.

—El *New York Times* ha informat que el vice-president Dick Cheney i la secretària d'estat Condoleezza Rice preparen operacions encobertes amb agents de la CIA en àrees tribals. Heu rebut informació sobre això?

—Jo no permetria mai que forces americanes operaren al territori pakistanès. Si ens cal ajuda, en demanem. Som nosaltres els qui hi operem, ningú més. Just abans d'aquesta entrevista m'he reunit amb una delegació de comandaments dels serveis d'intel·ligència nord-americans. Compartim plenament les nostres visions i hi ha una coordinació total. M'han transmès que el president Bush em considera un amic absolutament sincer.

—La presidència de Bush s'acaba.

—Personalment, l'enyoraré molt. És un bon amic, un home franc. Les relacions personals compten en política, però sobretot compta l'interès nacional.

—El proper president dels Estats Units podria ser un demòcrata. Els favorits ja han declarat que canviaran les relacions amb el Pakistan. Hillary Clinton vol imposar controls ameri-

Pervez Musharraf (Delhi, Índia, 1943) és president del Pakistan. En aquesta entrevista, que EL TEMPS reproduceix d'una exclusiva concedida al setmanari alemany 'Der Spiegel', l'ex-cap de les forces armades parla de l'ajornament de les eleccions fins al febrer i de l'assassinat de Benazir Bhutto. A més, Musharraf tranquil·litza Occident sobre la possibilitat que l'arsenal nuclear pakistanès pugui caure en mans de terroristes.

cans a l'arsenal nuclear del Pakistan, i Barack Obama voldria enviar tropes americanes al vostre país per a combatre els extremistes.

— ... [riu, mou el cap]...

—...també podrien retallar l'ajuda militar i econòmica al Pakistan, que supera els 10.000 milions de dòlars des del 2001. Ja s'han posat en contacte amb vos els favorits del Partit Demòcrata?

—Aquests polítics que esmenteu i que parlen així no tenen accés a informació reservada que els podria donar una visió acurada de la situació. Quan tinguem accés a aquesta informació, estic segur que no adoptaran un enfocament diferent del del seu predecessor. Per què haurien de voler fer res que pogués desestabilitzar-nos, si som una potència nuclear? No actuaran contra el seu interès nacional.

—El pitjor malson dels americans i d'Occident és que l'arsenal nuclear del Pakistan pugui caure en mans de fanàtics religiosos. Fa poc, el cap de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica, Mohammed el-Baradei, va mostrar-se preocupat per la seguretat de les armes nuclears pakistaneses. Tan exagerada és la por que un dia els extremistes pogueren esquivar el sistema de seguretat al voltant de les instal·lacions nuclears?

—La por d'el-Baradei no té sentit. Abans d'ésser declarats oficialment una potència nuclear, el 1998, el nostre programa nuclear era un secret d'estat. Aleshores, el principal científic, A. Q. Khan, tenia contacte directe amb el president i podia actuar amb total independència...

—...privilegi que utilitzava per tancar acords il·legals amb Corea del Nord, l'Iran i Líbia.

—Quan vaig ocupar la presidència el 1999, sospitava que A. Q. Khan havia dut a terme actes il·legals i el vaig despatxar. Llavors vaig decidir d'introduir un control de custòdia, el Comandament de la Força Estratègica Militar, que s'organitza com una unitat militar per mantenir segurs els actius. Tot s'hi té en compte. Els terroristes no podrien emportar-se ni un pany de rifle.

—Excloeu la possibilitat que particulars dins l'exèrcit o l'ISI [servei militar d'intel·ligència] que simpatitzen amb els fanàtics religiosos puguin infiltrar-se en el sistema?

—L'ISI no tracta de qüestions nuclears en cap cas. No hi tenen res a veure.

—Benazir Bhutto ha estat el símbol de l'esperança en un Pakistan moderat i democràtic. Deia que lluitava per unes eleccions lliures i justes, i fou assassinada. Molts pakistanesos dubten que les eleccions del 18 de febrer siguin justes i lliures, i creuen que intenteu manipular el vot.

"Avui tinc prou certeses sobre qui va matar Benazir Bhutto, perquè hem punxat els telèfons de militants extremistes."

—He de provar que les eleccions no són manipulades? Com? Vaig haver d'ajornar les eleccions sis setmanes per motius de seguretat. Tot és correcte. Hi he convidat observadors internacionals.

—**Voldríeu col·laborar amb líders de l'oposició com Nawaz Sharif —el govern del qual va enderrocar fa vuit anys en un cop d'estat incruent, i que us ha exigít la dimissió—, o amb el vidu de Benazir Bhutto, Asif Ali Zardari, que us acusa públicament de l'assassinat de la seua dona?**

—Els interessos nacionals haurien de prevaler. Hem d'assegurar-nos que prossegueixen els avenços econòmics, hem de continuar combatent el terrorisme i necessitem un govern democràtic i que funcioni. Estic disposat a cooperar amb qualsevol vencedor.

—**Qui va assassinar Benazir Bhutto —i com? Cada dia surten noves teories**

conspiratives, i la majoria de pakistanesos pensen que tot és possible.

—Cada dia obtenim noves proves. Avui tinc prou certeses sobre qui la va matar, perquè hem punxat els telèfons de militants extremistes. Hem sentit la veu de Bethulla Mehsud, un terrorista del Waziristan del sud, que es va mostrar satisfet per la mort de Bhutto.

—**Després de l'atemptat terrorista a Karachi al mes d'octubre, el dia que havia tornat des de l'exili, Bhutto va acusar algunes persones pertanyents a l'aparell de seguretat pakistanès.**

—Una afirmació tan estranya com improvable. Acusava la mateixa organització que l'havia advertida dels terroristes suïcides; que li havia facilitat informació reservada i li havia ofert protecció. Fou advertida, però va decidir de fer la seua. Tres setmanes abans de morir, li vaig prohibir de celebrar un míting a la plaça

més abarrotada de Rawalpindi. Bhutto va acusar gent i va intentar tacar-ne la reputació sense cap prova. Però, per què he de provar la meua innocència?

—**Hi ha hagut versions contradictòries sobre la seua mort.**

—El portaveu del Ministeri de l'Interior, per dissort, es va creure la versió que havia mort en colpejar-se el cap contra el mànec de la palanca del sostre corredís, i va convocar una conferència de premsa pel seu compte per a fer aquest anunci. De fet, l'home que va disparar ho féu des de la banda esquerra. En canvi, al cos de Benazir hi ha una ferida a la part esquerra del crani. Vaig veure una ampliació dels raigs X, que mostraven una esquerda en aquesta part del crani. Es difícil de compondre tot això, cosa que mostra que mai no s'hauria de fer una declaració final fins que la investigació no haja conclòs.

"Som un país en desenvolupament, doneu-nos una mica de temps. No intenteu imposar-nos el vostre tipus de democràcia."

—Quina creieu que és la versió més probable?

—Els testimonis de dins el vehicle han declarat que es va esvarar abans de l'explosió. Saludava i es va girar lleugerament a la dreta, i aquest angle podria haver estat suficient perquè li aplegués una bala.

—Per què el vostre aparell de seguretat no va poder evitar l'atemptat?

—El principi del míting era ben organitzat. La seua arribada i el discurs públic eren segurs. L'entrada al cotxe no implicava cap perill. Però, què va passar dins del cotxe? Tots els passatgers en sortiren sans i estalvis. Però ella va voler eixir fora del cotxe. Algú li ho havia d'haver impedit.

—Heu demanat a Scotland Yard que col·labore amb la investigació, però heu rebutjat la investigació internacional per part de les Nacions Unides que demanava la família Bhutto. Per què?

—Què hi té a veure l'ONU? Hi ha hagut un assassinat i l'investigarem nosaltres. Si ens manquen detalls forenses o tècnics, els demanarem a Scotland Yard. Però no s'hauria de subestimar la capacitat d'un estat nuclear amb 160 milions d'habitants i un servei d'intel·ligència i militar molt ben organitzat. Som molt capaços.

—Senyor president, fa un any vau dir que Benazir Bhutto havia saquejat i robat el país i que mai no tornaria a tenir cap paper en la política pakistanesa. Què us va fer canviar d'opinió per a permetre-li el retorn?

—Les declaracions que vaig fer es basaven en fets. Les meues preferències o aversions personals no poden afectar els interessos nacionals. Molta gent volia que tornara al país. Si volen votar-la per a un càrrec polític, què hi puc dir jo? Havia d'haver aturat aquest procés democràtic, que tant desitja Occident? A Occident teniu una obsessió amb la democràcia, els drets humans i les llibertats civils. No em mal interpreteu: nosaltres també volem la democràcia...

—...i quan la fareu possible?

—Per favor, cal que compregueu una cosa: el Pakistan no és Alemanya. Som un país en desenvolupament, doneu-nos una mica de temps. No intenteu imposar-nos el vostre tipus de democràcia.

—Heu sobreviscut a dos intents d'assassinat. Us considereu el pròxim possible objectiu?

—Els trets et toquen o no. Jo vaig tenir sort que els aspirants a assassins no em tocaren. Però també prenc mesures i sé com protegir-me.

—Durant força temps els talibans, que avui treballen estretament amb al-Qaida, reberen el suport de l'ISI per a promoure interessos pakistanesos a l'Afganistan. Van conquerir Kabul i van ser escombrats després de l'11 de setembre de 2001. Ara s'han tornat poderosos de nou a l'Afganistan del sud. Guanyaran la partida final?

—Els talibans són gent perillosa i ens hi apliquem a fons, contra ells. Però també veiem tendències esperançadores. A molts indrets, els militants locals —que

simpatitzen amb els talibans— es van girant contra els militants estrangers i al-Qaida.

—Què creieu que haurien de fer els països occidentals i les seues forces, i el president Hamid Karzai, per a estabilitzar l'Afganistan? Haurien de negociar amb els talibans o els haurien d'eliminar?

—Durant la dècada dels 90, el Pakistan fou l'únic estat del món que reconegué el govern talibà...

—A banda de l'Aràbia Saudita i els Emirats Àrabs Units...

—...i no fou de cap manera perquè ens caigueren bé; fou una decisió estratègica. Quan vaig entrar a escena, el 1999, vaig dir a tothom, incloent-hi el president Bill Clinton —durant la visita oficial que féu al Pakistan—, que la millor estratègia contra els talibans era reconèixer-los i intentar canviar-los des de dins. Ningú no hi estigué d'acord. Aleshores van sorgir problemes amb Ossama Bin Laden. Tothom em va demanar que ajudara Occident a arrestar-lo o deportar-lo, però aleshores ja era massa tard. Vaig enviar quatre o cinc missions al mul·là Omar des d'ací, sense cap resultat.

—Què s'hi pot fer avui?

—No podeu ignorar que una majoria del 55%...

—...d'afganesos són de la tribu paixtu, i que els talibans recluten molt majoritàriament els seus membres al Paixtunistan...

—...L'Afganistan sempre ha estat governat pels paixtus. Hi hauria d'haver un canvi d'estratègia immediatament. Caldria fer concessions polítiques per a guanyar-se els paixtus.

—Després de vuit anys governant aquest país, quin considereu que és el vostre principal èxit i el vostre fracàs més estrepitos?

—El meu major èxit ha estat la revifada econòmica del Pakistan. Quan vaig arribar al poder, corriem perill de fer bancarrota i convertir-nos en un estat fallit. Per una altra banda, no hi veig una evolució completament negativa, però hi ha coses que pots ser podrien haver anat millor. Liquidar el terrorisme i l'extremisme és un front en què encara ens queda molta feina per fer.

Erich Follath i Susanne Koelbl
© Der Spiegel — EL TEMPS
Traducció: Guillem Soler